

DISCUȚII PRIVITOARE LA OPOZIȚIA REGLEMENTATĂ DE ART. 61 DIN LEGEA NR. 31/1990

Prof. univ. dr. Ion Dogaru
Lect. univ. dr. Lucian Săuleanu

L'approche d'un tel sujet est justifiée, en tenant compte de la confusion existante dans la législation actuelle concernant l'institution de l'opposition, confusion qui résulte, d'une part, de l'abrogation, dans le Code de Procédure Civile, des dispositions qui la réglementaient mais aussi, d'autre part, de l'existence de nombreuses lois spéciales nouvelles, qui régissent l'opposition en diverses matières. L'opposition, telle qu'elle est régie par l'article 61 de la Loi 31/1990 n'est pas une voie d'attaque, car elle n'est pas dirigée contre une décision judiciaire, mais elle porte sur un acte juridique complexe, généré par la volonté des parties associées.

1. Precizări prealabile. În materia societăților există trei tipuri de acțiuni al căror obiect îl constituie înregistrările efectuate în registrul comerțului: recursul împotriva încheierilor de înregistrare pronunțate de către judecătorul delegat (art. 60 din Legea nr. 31/1990), opoziția (art. 61-62 din Legea nr. 31/1990) și cererea de radiere a unei mențiuni (art. 25 din Legea nr. 26/1990). Există în acest moment cu privire la instituția opoziției o mare confuzie, ce se datorează în principal inconsecvenței legiuitorului, care pe de o parte a abrogat dispozițiile din Codul de procedură civilă ce făceau referire la opoziție, dar pe de altă parte, în diverse legi speciale, a introdus opoziția. Astfel, prin abrogarea art. 430 și 524 (care priveau actele de executare silită) Codul de procedură civilă nu mai conține nici o referire la opoziție, astfel că se pune întrebarea dacă opoziția, ce o regăsim acum în alte legi speciale, este o cale de atac în sens procedural, atât timp cât în Codul de procedură civilă nu este enumerată în rândul căilor de atac ordinare sau extraordinare. Pentru a stabili dacă este o cale de atac în sens procedural sau nu se are în vedere un singur criteriu, anume dacă aceasta se îndreaptă împotriva unei hotărâri judecătorești. Așa cum am precizat, confuzia este menținută întrucât legiuitorul folosește denumirea de "opoziție" și pentru situațiile în care a dorit să instituie o veritabilă cale de atac, dar și în alte situații.

2. Sediul materiei. Două sunt articolele din Legea nr. 31/1990 ce reglementează opoziția: a) art. 61: creditorii sociali și orice alte persoane prejudiciate prin hotărârile asociațiilor privitoare la modificarea actului constitutiv pot formula o cerere de opoziție prin care să solicite instanței judecătorești să oblige, după caz, societatea sau asociații la repararea prejudiciului cauzat, prevederile art. 57 fiind aplicabile; b) art. 62: opoziția se face în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii asociațiilor sau a actului adițional modificator în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, dacă prezenta lege nu prevede un alt termen. Ea se depune la oficiul registrului comerțului care, în termen de 3 zile de la data depunerii, o va menționa în registru și o va înainta instanței judecătorești competente. Dispozițiile art. 133 referitoare la suspendare se aplică în mod corespunzător. Opoziția se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea pronunțată asupra opoziției este supusă numai recursului.

3. Natura juridică. Cu privire la opoziția reglementată de art. 61-62 din Legea nr. 31/1990, în literatura juridică¹ s-a reținut că aceasta este o acțiune originală, ale cărei condiții de exercitare și admisibilitate sunt stabilite în mod distinct de această lege. Astfel, opoziția este diferită de acțiunea în răspundere civilă delictuală, chiar dacă ambele tind la repararea prejudiciului suferit, însă în privința condițiilor de admisibilitate observăm că: în cazul opoziției reclamantul trebuie să dovedească decât un prejudiciu ca urmare a modificărilor actului constitutiv, în timp ce în cazul răspunderii civile delictuale reclamantul trebuie să dovedească un prejudiciu, existența unei fapte ilicite și vinovăția. În cazul opoziției nu se cere condiția existenței unei fapte ilicite, astfel că hotărârea A.G.A. ce modifică actul constitutiv poate vătăma un creditor, fără ca aceasta să fie ilicită; tot așa, nici condiția vinovăției pârâtului nu este cerută în cazul opoziției. De asemenea, opoziția este diferită de acțiunea revocatorie, deși în cazul ambelor acțiuni calitate procesuală activă au creditorii societății, iar scopul urmărit este de a lipsi de efecte acele acte juridice care creează prejudicii creditorilor societății². Totuși, marea diferență este dată de condițiile de admisibilitate, astfel că observăm în cazul acțiunii revocatorii obligativitatea de a dovedi vinovăția pârâtului, existența unei intenții comune de fraudare între societatea pârâtă și terțul dobânditor, iar efectul acestei înțelegeri să fie crearea ori mărirea stării de insolvabilitate a societății pârâte.

4. Enumerare. În dreptul comercial, opoziția este prevăzută, cu titlu exemplificativ, de următoarele legi: a) potrivit art. 75 din Titlul VI al Legii nr. 99/1999, în termen de 5 zile libere de la primirea notificării întocmite conform art. 71, debitorul, creditorul sau proprietarul bunului, dacă are un interes, pot face opoziție la vânzarea bunului, opoziție ce se soluționează de către instanță în termen de 3 zile libere, iar hotărârea astfel pronunțată se atacă cu recurs în termen de 3 zile calculate de la data comunicării hotărârii

b) conform art. 61 din Legea nr. 31/1990, creditorii sociali și orice alte persoane prejudiciate prin hotărârile asociațiilor privitoare la modificarea actului constitutiv pot formula o cerere de opoziție prin care să solicite instanței judecătorești să oblige, după caz, societatea sau asociația la repararea prejudiciului cauzat. În sensul Legii nr. 31/1990

c) în caz de repartizare a activului după terminarea lichidării, asociatul nemulțumit în temeiul art. 263 alin. 2 din Legea nr. 31/1990 poate face opoziție în termen de 15 zile de la notificarea situației financiare și a proiectului de repartizare; același drept corespunzător îl au și acționarii conform art. 268 alin. 3

d) când administratorii sunt numiți lichidatori, darea de seamă asupra gestiunii se depune la oficiul registrului comerțului și se publică în Monitorul Oficial împreună cu bilanțul final de lichidare, iar orice acționar poate formula opoziție în temeiul art. 266 alin. 3 din Legea nr. 31/1990 în termen de 15 zile de la publicare

e) potrivit art. 61 din Legea nr. 58/1934 în termen de 5 zile de la primirea somației, debitorul poate face opoziție la executare, care se introduce la judecătoria care a investit cambia sau biletul la ordin cu formulă executorie

f) în caz de pierdere, distrugere sau sustragere a unei cambii sau bilet la ordin, potrivit art. 90 din Legea nr. 58/1934, în termen de 30 de zile de la publicarea ordonanței în Monitorul Oficial (pronunțate de către judecătoria prin care se anulează vechea cambie) detentorul va putea face opoziție împotriva ordonanței

¹ Cristian Duțescu, *Drepturile acționarilor*, Ed. Lumina Lex, București, 2006, p. 264.

² Cristian Duțescu, *op. cit.*, p. 265.

g) potrivit art. 54 din Legea nr. 59/1934 în termen de 5 zile de la primirea somației, debitorul poate face opoziție la executare, care se introduce la judecătoria care a investit cecul cu formulă executorie

h) în caz de pierdere, distrugere sau sustragere a unui cec, potrivit art. 68 din Legea nr. 59/1934, în termen de 15 de zile de la publicarea ordonanței (pronunțate de către judecătoria prin care se anulează vechiul cec) detentorul va putea face opoziție împotriva ordonanței.

5. Opoziția prevăzută de art. 61 din Legea nr. 31/1990. Precizări. Dispozițiile art. 61 și 62 sunt norme de principiu, având în vedere, așa cum am arătat, că Legea nr. 31/1990 prevede posibilitatea formulării unei astfel de cereri și în alte cazuri: art. 263 alin. 2, art. 266 alin. 3, art. 268 alin. 3 etc. Această opoziție nu este o cale de atac, întrucât nu este îndreptată împotriva unei hotărâri judecătorești, ci vizează un act juridic complex, rezultat al voinței asociațiilor³. Opoziția este o procedură contencioasă, dispozițiile Legii nr. 31/1990 completându-se cu dispozițiile Codului de procedură civilă.

6. Calitate procesuală activă. Creditorii sociali și orice alte persoane prejudiciate prin hotărârile asociațiilor privitoare la modificarea actului constitutiv pot formula o cerere de opoziție prin care să solicite instanței judecătorești să oblige, după caz, societatea sau asociații la repararea prejudiciului cauzat. De principiu, nu au calitate procesuală activă asociații sau acționarii, întrucât în măsura în care aceștia sunt prejudiciați de hotărârile AGA au o cale specială de atac, respectiv acțiunea în anulare a hotărârii (art. 132 pentru S.A. și art. 196 pentru S.R.L.). Totuși, în anumite condiții, atât în literatura juridică, cât și în practica judecătorească⁴ s-a recunoscut acest drept și acționarilor. Astfel, într-o primă opinie⁵ s-a considerat că "trebuie recunoscut dreptul oricărui acționar al societății care are și calitatea de creditor social de a introduce în justiție o cerere de opoziție, întocmai ca orice creditor chirografar... în caz contrar... ar fi în mod evident încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor...". Tot în acest sens, alt autor⁶ consideră că "nu este mai puțin adevărat că acționarii au oricum deschisă calea acțiunii în anulare... apreciem că cele două acțiuni nu se exclud reciproc în privința acționarilor".

Dimpotrivă, alți autori⁷ consideră că acționarii nu au calitate procesuală activă, deși sunt creditori ai societății aducând ca argumente: în cazul în care au votat favorabil hotărârea, opoziția este lipsită de interes, iar dacă fie au votat împotriva, fie au lipsit, au la îndemână acțiunea în anulare, iar în cazul în care nu au formulat această acțiune implicit au achiesat la această hotărâre A.G.A. Soluția contrară ar conduce la o negare a principiului democratic al majorității care consfințește obligativitatea hotărârilor A.G.A. și față de acționarii care au votat contra sau care au lipsit de la dezbateri.

³ Cu privire la actul juridic complex ca izvor de obligații a se vedea Ion Dogaru, Lucian Săuleanu, Teoria generală a obligațiilor comerciale, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2006, p. 64-65.

⁴ Curtea de Appel București, dec. Nr. 143/2004 în Curtea de Appel București, Practică judiciară comercială, Ed. Brilliance, 2005, p. 163.

⁵ Cristian Duțescu, op. cit., p. 266.

⁶ C. Gheorghe, Societățile comerciale. Voința asociațiilor și voința socială, Ed. All Beck, București, 2004, p. 176.

⁷ Gh. Piperea, în Stanciu D Cârpenaru, S. David, C. Predoiu, Gh. Piperea, Legea societăților comerciale, Ediția 3, Ed. C.H. Beck, București, 2006, p. 206-207; Freddy Gârbaci, Societăți comerciale deținute public. Instrumente juridice de protecție a investitorilor, Ed. Rosetti, București, 2003, p. 274.

În ceea ce ne privește considerăm că acționarul care are și calitatea de creditor poate formula opoziție dacă are și calitatea de creditor al societății. Evident nu bare acest drept în cazul în care a votat favorabil acea hotărâre, caz în care nu mai justifică un interes în promovarea unei astfel de acțiuni. Motivele pentru care susținem un astfel de punct de vedere au în vedere natura juridică a celor două acțiuni judecătorești și condițiile de admisibilitate. Astfel, acțiunea în anulare are un caracter social, întrucât chiar dacă este promovată doar de un acționar, efectele, în cazul în care se admite și rămâne irevocabilă, se răsfrâng asupra tuturor acționarilor, societatea fiind obligată să ia o nouă hotărâre cu respectarea dispozițiilor sau drepturilor încălcate. Chiar dacă prin promovarea acțiunii reclamantul urmărește și un interes personal, totuși se recunoaște caracterul social al acțiunii în anulare, avându-se în vedere scopul formator în realizarea unei voințe conforme cu legea și actul constitutiv.

Amplificarea caracterului social al acțiunii în anulare a avut ca rezultat apariția unor tendințe, fie de limitare a dreptului unui acționar de a ataca hotărârea A.G.A. când există un conflict de interese între reclamant și societate⁸, fie de exercitare cu prudență a acestui drept, astfel încât să nu aibă un scop abuziv, ambele tendințe negăsindu-și un sprijin legal. Așadar, observăm că acțiunea în anulare are un caracter social, iar reclamantul trebuie să invoce și să dovedească un motiv de anulare a hotărârii A.G.A. Tocmai în această zonă apare diferența față de opoziție, întrucât în cazul opoziției reclamantul nu trebuie să dovedească un motiv de anulare, ci doar că prin acea hotărâre A.G.A. este prejudiciat. Dacă între cele două acțiuni ar exista o suprapunere perfectă, am fi de acord cu punctul exprimat în doctrină în sensul nerecunoașterii dreptului la opoziție al acționarilor creditori ai societății. Tocmai pentru că sunt situații în care o hotărâre A.G.A. este valabilă, neputând fi invocat nici un motiv de nulitate absolută ori relativă, dar prin care totuși un acționar creditor să fie prejudiciat, este un motiv suficient pentru a fundamenta punctul nostru de vedere.

7. Analiza legăturii dintre opoziție și acțiunea în nulitate. Revenind la calitatea procesuală a terților credem că se impune și stabilirea legăturii acțiunii în nulitate reglementată de art. 132 și opoziția reglementată de art. 62. S-ar putea susține la prima vedere, având în vedere posibilitatea suprapunerii în unele situații a condițiilor cerute de fiecare din cele două categorii de acțiuni, faptul că nici creditorii sociali și nici alte persoane prejudiciate prin hotărâri ale acționarilor nu pot formula acțiune în anulare a unei hotărâri privitoare la modificarea actului constitutiv, ci doar opoziție. Altfel spus, art. 62 reglementează o acțiune specială pe care o au terții împotriva hotărârilor acționarilor prin care se modifică actul constitutiv, astfel că acțiunea în nulitate poate fi promovată de aceștia doar dacă prin hotărârea respectivă nu se aduce o modificare a actului constitutiv.

Stabilirea acestei legături are și o importanță practică când reclamantul îndreptându-se împotriva unei hotărâri A.G.A. nu este suficient de clar, astfel că se impune calificarea acțiunii. Credem că legătura între cele două dispoziții legale, în ciuda circumstanțierii inutile făcută de art. 62, trebuie interpretată în sensul că terții pot formula opoziție împotriva acelor hotărâri care îi prejudiciază, având în vedere că există hotărâri A.G.A. legale sau conforme cu actul constitutiv, cu privire la care nu pot fi invocate motive de nulitate, dar care, totuși, prejudiciază pe terți, dar pot formula și acțiune în constatarea nulității absolute ori de câte ori justifică un interes. Însă, se observă câteva diferențe care dovedesc specificitatea acesteia, respectiv că opoziția presupune o condiție în plus: nu un simplu interes, ci să existe chiar o vătămare, un prejudiciu cert; de asemenea, pârâți în cazul

⁸ Yves Guyon, *Droit des affaires*, Economica, Paris, 1998, p. 469.

opoziției pot fi societatea sau acționarii, iar scopul admiterii opoziției este repararea prejudiciului cauzat.

Găsirea unei interpretări potrivite este însă complicată de dispozițiile art. 61 alin. 1 potrivit cărora opoziției îi sunt aplicabile dispozițiile art. 57: "nulitatea nu poate fi declarată în cazul în care cauza ei, invocată în cererea în anulare, a fost înlăturată înainte de a se pune concluzii în fond la tribunal". Din această normă de trimitere s-ar înțelege că pe calea opoziției pot fi invocate motive de nulitate absolută, astfel că se pun câteva întrebări: care mai este diferențierea față de acțiunea în nulitate? sau termenul de 30 de zile al opoziției nu se aplică în cazul acesta? (deși imprescriptibilitatea unei astfel de acțiuni pe motiv de nulitate absolută este consfințită prin art. 132 alin. 3). Credem că nu poate fi reținută o astfel de posibilitate în primul rând pentru că efectele art. 57 contravin regimului nulității absolute, iar pe de altă parte, așa cum am arătat instituirea opoziției ca și cale specifică a fost prevăzută la îndemâna creditorilor sau terților prejudiciați printr-o hotărâre asupra căreia nu planează motive de nulitate absolută. Trimiterea la art. 57 trebuie înțeleasă doar ca o greșeală de redactare a textului, scopul legiuitorului fiind cu totul altul: anume în măsura în care prejudiciul a fost reparat până la soluționarea cauzei, opoziția trebuie respinsă. De remarcat că în art. 62 se prevede expres ce se poate dispune ca urmare a admiterii opoziției, respectiv "repararea prejudiciului cauzat" și nicidecum nulitatea hotărârii adunării, așa cum rezultă din art. 57. Observăm că ambele acțiuni au efecte similare, respectiv în caz de admitere lipsesc de orice efecte hotărârile adunării generale a acționarilor vizate.

8. Obiect. Chiar din textul de lege rezultă că numai față de hotărârile prin care se modifică actul constitutiv se poate formula opoziție, nefăcând obiectul unei astfel de cereri hotărârile adunării prin care s-a aprobat distribuirea de dividende, s-a revocat sau numit administratorul⁹ sau administratorul a fost descărcat de gestiune etc. Cum în sensul Legii nr. 31/1990 (art. 61 alin. 2), prin hotărârea asociaților se înțelege și hotărârea organelor statutare ale societății, iar termenul asociați include și acționarii, în afară de cazul în care din context rezultă altfel, se pune întrebarea dacă față de deciziile consiliului de administrație se poate formula opoziție.

Punctul de plecare în a stabili răspunsul la această întrebare îl constituie inadmisibilitatea formulării unei acțiuni în constatarea nulității unei decizii a consiliului de administrație, chiar dacă aceasta este nelegală și nestatutară, întrucât o astfel de posibilitate nu este reglementată de Legea nr. 31/1990 ca în cazul hotărârilor AGA reglementată expres de art. 132 din Legea nr. 31/1990. În cazul unor decizii nelegale sau nestatutare competență în acest sens este AGA în baza art. 111 lit. d din Legea nr. 31/1990 care are atribuții în sensul controlului gestiunii administratorilor (termenul gestiune neinterpretându-se doar în sensul său economic). Pe de altă parte, se are în vedere și principiul simetriei juridice, anume că dacă AGA numește administratorii și îi revocă, tot AGA poate anula actele emise de aceștia. Având în vedere argumentele de mai sus considerăm că față de o astfel de decizie nu se poate formula opoziție chiar dacă sunt îndeplinite celelalte condiții. Așadar, nu vor putea fi atacate cu opoziție decizii ale consiliului de administrație prin care s-a aprobat bilanțul contabil, au fost revocați sau numiți administratori etc.¹⁰ Există o excepție de la această regulă, care justifică existența art. 61 alin. 2, anume, pot face obiectul unei

⁹ În acest caz ne referim doar la administratorii numiți printr-un act adițional, ulterior constituirii, întrucât în situația administratorului numit chiar prin actul constitutiv se consideră că revocarea acestuia constituie o modificare a actului constitutiv.

¹⁰ În acest sens a se vedea și Gh. Piperea, în op. cit., p. 204.

cereri de opoziție deciziile consiliului de administrație prin care se modifică actele constitutive ale societății, decizii luate în baza atribuțiilor delegate de AGA în baza art. 114 din Legea nr. 31/1990.

9. Condiții de exercitare. Reclamantul trebuie să dovedească că deține o creanță certă, care este afectată prin hotărârea respectivă și astfel îi produce un prejudiciu. Prejudiciul nu trebuie să fie unul cert, să existe în acel moment și să fie probat, ci este suficient să fie previzibil¹¹. De exemplu, un creditor este prejudiciat printr-o hotărâre AGA ce are ca scop divizarea societății prin desprinderea unor active și înființarea unei noi societăți, creanța respectivă rămânând la societatea cu active mai puține, astfel că patrimoniul societății implicit și posibilitatea recuperării este scăzută sau imposibilă dacă s-a avut ca scop fraudarea creditorilor. În acest caz, prejudiciul este previzibil.

10. Termen. Potrivit art. 62 opoziția se face în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii asociaților sau a actului adițional modificator în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, dacă prezenta lege nu prevede un alt termen. Ea se depune la oficiul registrului comerțului care, în termen de 3 zile de la data depunerii, o va menționa în registru și o va înainta instanței judecătorești competente.

11. Suspendarea. Dispozițiile art. 133 referitoare la suspendare se aplică în mod corespunzător. Opoziția se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Odată cu intentarea acțiunii în anulare, reclamantul poate cere instanței, pe cale de ordonanță președințială, suspendarea executării hotărârii atacate. Președintele, încuviințând suspendarea, poate obliga pe reclamant la o cauțiune. De obicei reclamantul este obligat la o astfel de plată atunci când nelegalitatea hotărârii nu este evidentă sau cu scopul de " a frâna cererile temerare"¹². Pe de altă parte, plata cauțiunii are rolul de a garanta acoperirea prejudiciului cauzat societății în cazul în care acțiunea în anulare este respinsă. Plecând de la dispozițiile art. 133 care reglementează exclusiv¹³ suspendarea executării hotărârii adunării generale a acționarilor, se observă că practica judecătorească nu este unitară și încă nu s-a conturat limita până la care judecătorul poate cerceta temeinicia cererii, unele instanțe apreciind că pentru admiterea suspendării se cere o condiție unică, anume dovada înregistrării opoziției, alte instanțe apreciază că nu se pot analiza aspectele invocate în opoziție și, în fine, alte instanțe consideră că admiterea cererii de suspendare trebuie să fie consecința îndeplinirii mai multor condiții, respectiv a celor prevăzute de art. 133 din Legea nr. 31/1990 și art. 581 C.pr.civ.¹⁴ Este adevărat că judecătorul, soluționând cererea de suspendare, nu poate analiza fondul cauzei și nici nu are posibilitatea de a aprecia oportunitatea suspendării; aceasta nu înseamnă că cererea de suspendare trebuie admisă automat, doar pe baza dovezii că a formulat opoziție, singura condiție prevăzută expres de art. 132¹⁵. Astfel, admiterea cererii de suspendare trebuie să fie consecința cercetării

¹¹ Cristian Duțescu, op. cit., p. 267.

¹² I.L. Georgescu, Drept comercial român, vol. II, Ed. All Beck, București, 2002, p. 373.

¹³ În sensul că în privința suspendării hotărârii adunării se aplică exclusiv dispozițiile art. 132 și nu dispozițiile procedurale de drept comun a se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, dec. nr. 2016 din 1.04.2003, în R.D.C. nr. 2/2005, p. 226-227.

¹⁴ Cu privire la o prezentare a soluțiilor pronunțate de către instanțele judecătorești a se vedea Cristian Jora, Aspecte privind admisibilitatea suspendării hotărârii adunării generale în cazul intentării acțiunii în anularea acesteia, în R.D.C., nr. 6/2006, p. 31-39.

¹⁵ Marius Șcheaua, Legea societăților comerciale nr. 31/1990 comentată și adnotată, Ed. Rosetti, București, 2002, p. 185.

condițiilor generale de admisibilitate ale ordonanței președințiale stabilite de art. 581 C.pr.civ., dar și a condițiilor generale de exercitare a acțiunii, respectiv calitate, capacitate, interes.

În primul rând, reclamantul trebuie să dovedească urgența, a cărei existență se apreciază la momentul pronunțării hotărârii de suspendare, iar în al doilea rând trebuie analizată aparența dreptului reclamantului. Nu credem că este îndeplinită condiția urgenței dacă dreptul reclamantului poate fi protejat prin alte mijloace prevăzute de Legea nr. 31/1990. Nu înseamnă că protejarea trebuie să fie efectivă, ci este suficientă existența unei alte căi de protejare a dreptului reclamantului. Măsura suspendării este provizorie, ea putând să producă efecte cel mult până la soluționarea pe fond a opoziției. Că măsura este una provizorie, rezultă și din formularea textului art. 133 alin. 1 care precizează imperativ că cererea de suspendare se solicită odată cu opoziția. În lipsa acestei precizări, măsura suspendării nu ar mai fi fost legată de depunerea opoziției și caracterul temporar al măsurii nu ar mai fi fost întrezărit, odată ce reclamantul nu ar mai fi fost obligat să introducă și opoziția. Pentru aceleași motive nici formularea cererii de suspendare independent de depunerea opoziției, nu este posibilă. Aprecierea în soluționarea cererii are ca punct de plecare aparența pe care se sprijină hotărârea A.G.A. atacată, întrucât în considerentele hotărârii judecătorești trebuie să se abțină de la a face referire la fondul cauzei. Aceasta nu înseamnă că în soluționarea cererii de suspendare nu se vor avea condițiile generale de admisibilitate ale opoziției sau nu se va analiza aparența dreptului¹⁶. Considerăm că sunt motive de respingere a cererii de suspendare: opoziția este inadmisibilă sau dreptul de creanță nu este dovedit măcar în aparență în nici un fel sau dimpotrivă este în mod evident prescris. Cererea de suspendare se judecă în camera de consiliu în contradictoriu cu societatea.

12. Efectele hotărârii. Hotărârea pronunțată asupra opoziției este supusă numai recursului. Stabilirea efectelor unei hotărâri prin care se admite o opoziție pornește de la premisa că o astfel de hotărâre produce efecte doar față de reclamantul căruia i s-au adus prejudicii prin acea hotărâre, față de el aceasta nemaiproducând efecte, dar aceea hotărâre continuă să producă efecte față de alte persoane care nu au formulat opoziție. Cum o astfel de ipoteză nu este posibilă, se consideră că suntem în prezența unor neregularități constatate după înmatriculare¹⁷, fiind aplicabile dispozițiile art. 48 din Legea nr. 31/1990 care obligă societatea ca în termen de 8 zile, calculate de la data constatării lor, să ia măsuri pentru înlăturarea acestora, în caz contrar orice persoană poate solicita tribunalului să oblige organele societății, sub sancțiunea plății de daune interese cominatorii, să le regularizeze.

¹⁶ V. M. Ciobanu, *Tratat teoretic și practic de procedură civilă*, vol. II, Ed. Național, București, 1997, p. 494.

¹⁷ Stanciu Cărpenu, Cătălin Predoiu, Sorin David, Gheorghe Piperea, *Societățile comerciale*, Ed. All Beck, București, 2002, p. 159.